

Sygn. akt: I C 871/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Ciucias

po rozpoznaniu 22 października 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 1237,38 (tysiąc dwieście trzydzieści siedem złotych i trzydzieści osiem groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 11 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej (...) Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 370 (trzysta siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, w tym kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 871/21

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1237,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 11 grudnia 2020 do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzi zapłaty kosztów naprawy pojazdu powstałych na skutek zdarzenia drogowego z 22 października 2020 roku z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy, którą to wierzytelność nabyła od poszkodowanej na skutek cesji.

/pozew k.3-6/

Nakazem zapłaty z 20 maja 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi uwzględnił powództwo.

/nakaz zapłaty k. 43/

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazano, że spełniła już zobowiązanie względem powoda wypłacając w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 8095,64 złotych, jednocześnie proponowano poszkodowanej naprawę pojazdu w sieci naprawczej pozwanej, zaś nieskorzystanie z tej propozycji doprowadziło do niezasadnego zwiększenia rozmiaru szkody.

/sprzeciw k. 47-49/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

22 października 2020 roku, doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzeniu uległ należący do G. R. samochód S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia, posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

/okoliczność bezsporna/

G. R. 29 października 2020 roku zleciła naprawę pojazdu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

/zlecenie naprawy k. 9/

Z tytułu naprawy warsztat 26 listopada 2020 roku wystawił fakturę za naprawę pojazdu na kwotę 9333,02 zł z terminem płatności 10 grudnia 2020 roku.

/faktura k. 13-14/

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił z tytułu przedmiotowej szkody kwotę 8095,64 zł.

/okoliczność bezsporna/

G. R. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. 14 stycznia 2021 roku umowę cesji wierzytelności, przysługującej poszkodowanej względem Towarzystwu (...) z tytułu niedopłaty za fakturę VAT nr (...) w wysokości 1237,38 zł wystawionej przez warsztat z tytułu likwidacji szkody.

/umowa cesji k. 10/

Wiadomością wysłaną 22 października 2020 roku na adres poczty elektronicznej (...) ubezpieczyciel wysłał potwierdzenie rejestracji szkody wraz z informacją o możliwości skorzystania z warsztatów sieci naprawczej (...)

/pismo k. 53-56, wydruk programu pocztowego k. 57/

Poszkodowana nie korzystała z adresu poczty elektronicznej (...), zaś wybrała warsztat wobec rekomendacji osoby z pomocy drogowej oraz bliskości warsztatu do swojego miejsca zamieszkania.

/zeznania świadka G. R. k. 78v00:04:03-00:10:09/

Adres (...) został podany w zgłoszeniu szkody.

/akta szkody k. 58/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy oraz zeznań świadka.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W analizowanej sprawie poza osią sporu pozostawał fakt, że 22 października 2020 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd należący do G. R.. Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pozwana nie kwestionowała zasad swojej odpowiedzialności, ani zakresu uszkodzeń pojazdu, a jedynie wysokość dochodzonego przez powoda odszkodowania. Poza sporem pozostawała też legitymacja czynna powódki na skutek cesji.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i art. 436 k.c.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przed wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Należy podkreślić, iż w niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła odszkodowania w oparciu o rzeczywiste koszty naprawy pojazdu wskazane w fakturze za naprawę, a więc zdecydowała się na wykazanie wysokości szkody metodą rachunkową.

W świetle powyższego Sąd uznał, że przedstawiając fakturę dokumentującą koszt naprawy pojazdu powódka wykazała koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Strona pozwana nie zdołała zaś wykazać, że zgłoszone przeciw niej roszczenie jest zawyżone, jako nieodpowiadające celowym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Stosownie zaś do zasady wynikającej z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. to na osobie, która twierdzi dany fakt spoczywa ciężar dowodu jego udowodnienia, a także obowiązek wskazania dowodów dla ich stwierdzenia. Skoro strona powodowa wykazała wysokość roszczenia, czyli wysokość kwoty potrzebnej do dokonania naprawy pojazdu, przedstawiając faktury za dokonane czynności w tym zakresie to na pozwanej, jako przeczącej faktom wynikającym z tej faktury spoczywał ciężar wykazania, iż kwota w niej wskazana jest nieuzasadniona ekonomicznie. Pozwana natomiast nie złożyła żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie.

W tym miejscu należy wspomnieć, iż poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj. w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest przy tym uzależnione od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (sekwencja zdarzeń: wypadek komunikacyjny i uszkodzenie pojazdu, powstanie szkody w majątku poszkodowanego, powstanie roszczenie odszkodowawczego, inne zdarzenia, w tym m.in. naprawienie samodzielne samochodu przez poszkodowanego i poniesienie wydatków).

Skoro powstanie szkody (uszczerbku majątkowego) należy łączyć już z chwilą uszkodzenia pojazdu, gdyż to właśnie w tym momencie powstaje uszczerbek w majątku ubezpieczonego, to bez znaczenia pozostają późniejsze zdarzenia, m.in. w postaci naprawy w warsztacie współpracującym z ubezpieczycielem, czy też innym warsztacie. W świetle art. 363 § 1 k.c. i art. 822 § 1 k.c. za koszty restytucji samochodu do stanu sprzed wypadku należy uznać - nieprzekraczające wartości samochodu - wydatki, jakie właściciel auta miał ponieść w celu przywrócenia jego stanu sprzed wypadku. Na ich podstawie należy określić należne od ubezpieczyciela sprawcy szkody odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom profesjonalnej naprawy pojazdu, niezależnie od tego, czy działania właściciela auta podjęte z zamiarem osiągnięcia tego rezultatu były udane, czy nie.

W niniejszej sprawie strona powodowa udowodniła wysokość kosztów odszkodowania przedkładając fakturę za naprawę pojazdu opiewającą na kwotę 9333,02 zł. Pozwana w żaden sposób nie wykazała by kwota ta zawyżona lub niezasadna, ograniczając się jedynie do wskazania, że brak naprawy pojazdu w warsztacie partnerskim pozwanej przyczynił się do wzrostu szkody w rozumieniu art. 362 k.c.

W zakresie zarzutu dotyczącego nieskorzystania przez powoda z zniżek i rabatów udzielanych przez warsztaty współpracujące z pozwaną to należy podkreślić, iż w orzecznictwie jednolicie przyjmowane jest, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01). Należy przy tym podkreślić, iż nawet przy przyjęciu odmiennej interpretacji strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, iż skorzystanie z propozycji partnerów pozwanej pozwoliłoby na zmniejszenie wysokości kosztów naprawy pojazdu po szkodzie o sporną lub wyższą kwotę – również nie sprostując ciężarowi dowodu w tym zakresie.

Jako, iż w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił kwotę 8095,64 złotych, wysokość odszkodowania winna była być pomniejszona o te kwotę do kwoty 1237,38 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do treści art. 14 cytowanej ustawy, pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia. Ubezpieczyciel zgłoszenie najpóźniej w dniu wysłania potwierdzenia otrzymania szkody, tj. 22 października 2020 roku, jednocześnie wskazany w fakturze termin zapłaty ustalono na dzień 10 grudnia 2020 roku, a więc już po upływie trzydziestodniowego terminu od zgłoszenia szkody. Zatem odsetki za opóźnienie należały się dopiero od dnia kolejnego od terminu płatności faktury, tj. od 11 grudnia 2020 roku.

O kosztach postępowania poniesionych przez strony w postępowaniu przed Sądem I instancji Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. stosownie do ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Biorąc pod uwagę, iż powódka wygrała sprawę w całości pozwana jest zobowiązana do zwrotu całości kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 370 złotych, na którą złożyła się: opłata od pozwu w wysokości 100 zł oraz kwota 270 zł tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika w osobie radcy prawnego (na podstawie § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.